

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

CSATA A LABIRINTUSBAN

Beckynek, aki mindig kivezet az útvesztőből

I. MEGKÜZDÖK A ΠΟΜΠΟΠΛΑΠΥΘΟΚΚΑΛ

Higgyétek el, igazán nem egy újabb sulí lerombolásával akartam kezdeni a nyári szünetet. De eljött június első hétfője, és én ott ültem anyám kocsijában a Keleti Nyolcvanegyedik utcán található Goode Középiskola előtt.

A Goode Középiskola egy East Riverre néző, nagy homokkő épület volt. Jó pár BMW és Lincoln parkolt előtte. A bejárat díszes boltívet mérgetve azon tűnődtem, vajon milyen gyorsan fognak kicsapni innen.

– Nyugi! – mondta anyám meglehetősen idegesen. – Ez csak egy nyílt nap. De ne felejtsd el, drágám, hogy ez Paul iskolája! Szóval próbáld meg nem... szóval érted...

– Lerombolni?

– Pontosan.

Paul Felfújt, anyám pasija a bejárat előtt állva köszöntötte a lépcsőn felkaptató leendő kilencedikeseket. Mákos hajával, farmerjával és bőrdzsekijével egy tévésztársra emlékeztetett, pedig egyszerű angoltanár volt. Sikerült meggyőznie a Goode vezetőségét, hogy vegyenek fel kilencedikbe annak ellenére, hogy eddig minden iskolából kirúgtak.

Én megpróbáltam figyelmeztetni, hogy ez nem jó ötlet, de nem hallgatott rám.

Anyámra néztem.

– Ugye nem tudja rólam az igazat?

Ujjaival dobolni kezdett a kormányon. Állásinterjúhoz öltözött: kék, ünneplő kosztümben és magas sarkú cipőben volt.

– Még várnék ezzel – vallotta be.

– Nem akartad rögtön az elején elijeszteni.

– Biztosra veszem, hogy nem lesz gond, hiszen csak bemutatják az iskolát, és kész. Egyetlen délelőtt az egész.

– Remek. Most majd sikerül még azelőtt kirúgatni magam, hogy elkezdeném a sulit.

– Legyél kicsit optimistább! Gondolj arra, hogy holnap táborozni mész. A sulit után meg randid lesz...

– Nem randi, anya! – ellenkeztem. – Jesszus, hisz csak Annabethszel találkozom!

– Eljön a táborból, hogy veled lehessen.

– Igen.

– Moziba mentek.

– És?

– Édes kettesben.

– Anya!

Feltette a kezét, mint aki megadja magát, de látszott rajta, hogy alig állja meg mosolygás nélkül.

– Ideje bemenned, szívem! Este találkozunk.

Már éppen ki akartam szállni a kocsiból, amikor észrevettem, hogy Paul Felfújt éppen egy lányt üdvözlöl a lépcsőn. A lánynak kócos, vörös haja volt, gesztenyeszínű pólót és szakadt farmert viselt. Amikor megfordult, egy pillanatra megláttam az arcát. Még a szőr is felállt tőle a karomon.

– Percy? Mi a baj? – kérdezte anya.

– Se-semmi – dadogtam. – Van a sulinak hátsó bejárata?

– Igen. A következő utcában, jobbról. De miért?

– Este találkozunk!

Anyám mondani akart még valamit, de kiugrottam az autóból, és rohanni kezdtem. Reméltem, hogy a vörös hajú lány nem vett észre.

Mi a csudát keres itt? Nem lehetek ennyire peches.

De, sajnos lehettem. És hamarosan rájöttem, hogy ez még csak a kezdet.

Nem sikerült észrevétlenül besurrannom a nyílt napra, mert az oldalbejáratnál letámadott két bíborba és fehérbe öltözött, gölyákra éhes pomponlány.

– Helló! – köszöntöttek mosolyogva, és én tudtam, hogy ez volt az első és az utolsó mosoly, amit pomponlányoktól kapok. Az egyik hidegkék szemű, a másik afroamerikai volt. A tincsei úgy tekeregtek, mint a Medúzának (és higgyétek el, nálam kevesen tudják jobban, hogyan tekeregnek a Medúza tincsei).

A ruhájukon kitűzőt viseltek, amelyeken ott állt a nevük dőlt betűkkel, amiket a diszlexiámnak köszönhetően csak tekergő spagettiszálaknak láttam.

– Üdvözlünk a Goode-ban! Imádni fogod! – amikor végigmért, leolvastam az arcáról, hogy azt gondolja: „Te jó ég, ide már minden szerencsétlent felvesznek?!“

A másik lány zavarba ejtően közel lépett hozzám. Behatóbb tanulmányozás után kisilabizáltam a kitűzőjén a nevet: Kelli. Rózsá-illata volt, és még valami más szagot is árasztott, amelyet a táborban a lovardában éreztem. A frissen csutakolt ló szaga egyáltalán nem illett egy pomponlányhoz, de arra gondoltam, talán odahaza lovat tart. A lány olyan közel állt, hogy azt hittem, le akar lökni a lépcsőn.

– Mi a neved, gilice? – kérdezte.

– Gilice?

– Gólya.

– Ööö... Percy.

A lányok egymásra néztek.

– Percy Jackson, már vártunk rád – mondta a szőke.

Ez dupla hidegzuhanyként ért. Elállták az utat, és nem kifejezetten barátságosan néztek rám. A kezem önkéntelenül is elindult a zsebem felé, ahol harcos golyóstollamat, Árapályt tartottam.

Akkor újabb hangot hallottam. Paul Felfújta hangját valahonnan a folyosóról:

– Percy, te vagy az?

Higgyétek el, még soha nem örültem annyira neki, mint akkor.

A lányok utat engedtek. Annyira iparkodtam minél távolabbra kerülni tőlük, hogy Kellit véletlenül combon találtam a térdemmel.

Bang!

A lába fémesen kongott, mintha egy zászlórúdba rúgtam volna.

– Aú! Jobban is vigyázhatnál, gilice!

Lenéztem, de a lábán semmi különöset nem láttam. Ahhoz meg túlságosan be voltam rezelve, hogy kérdezősködni kezdjek. A folyosó felé rohantam, magam mögött hagyva a vihogó pomponlányokat.

– Itt vagy végre! – mondta Paul. – Isten hozott a Goode-ban!

– Jó napot, Paul! Akarom mondani, Mr. Felfújta. – Hátrafordultam, de a furcsa pomponlányok addigra eltűntek.

– Olyan képet vágasz, mint aki szellemet látott.

– Igen, vagyis...

Paul hátba veregetett.

– Tudom, hogy izgulsz, de nincs okod rá. Itt sok ADHD-s és diszlexiás gyerek van, a tanárok tudják, miként segíthetnek nekik.

Kis híján elröhögtem magam. De jó is lenne, ha az ADHD és a diszlexia lenne a legnagyobb problémám. Tudom én, hogy Paul csak segíteni akart, de ha elmondanám neki az igazat, akkor sokkaltozva elmenekülne, vagy azt hinné, hogy megőrültem. Ha beszélnék neki például azokról a pomponlányokról... Rossz érzésem támadt velük kapcsolatosan.

De amikor végignéztem a folyosón, eszembe jutott, hogy van más problémám is. A vörös hajú lány éppen akkor lépett az épületbe.

Nehogy észrevegyen – fohászkodtam.

Persze hogy észrevett. Ő is alaposan meglepődött.

– Hol tartják a tájékoztatót? – kérdeztem Pault.

– A tornateremben. Erre. De...

– Viszlát!

– Percy! – kiáltott utánam, de akkor már messze jártam.

Bíztam benne, hogy lerázom a lányt.

Csatlakoztam a tornaterem felé özönlő gyerekhadhoz, és hamarosan elvegyültem a lelátóra préselődött tizenhárom éves kölykök között. A rezesbanda rázendített egy indulóra, olyan hamisan játszottak, mintha egy zsák macskát püfölnének fém baseballütővel.

Néhány idősebb srác, talán a diáktanács tagjai, iskolai egyenruhában feszítettek a zenekar előtt, és nagyon vagánynak képzeltek magukat. Tanárok jöttek-mentek, és kezet ráztak a diákokkal. A falakon bíbor- és fehér zászlók, meg ilyen feliratok díszeltek: ÜDVÖZÖLJÜK A LEENDŐ GÓLYÁKAT! EGY NAGY SZERETŐ CSALÁD VAGYUNK! A TANÁRNŐK AZ ANYUKÁINK, A TANÁROK AZ APUKÁINK! A vidámnak szánt szövegektől élmelyegni kezdett a gyomrom.

De a többi gólya sem volt sokkal jobb hangulatban nálam. Senkinek sem tetszett ez a korai tájékoztató, amikor a sulis csak szeptemberben kezdődik. De a Goode-ban, ahogy az ismertetőfüzetben is állt, nem lehetett elég korán kezdeni a felkészülést.

A rezesbanda abbahagyta a játékot. Egy csíkos öltönyös srác kiállt a mikrofon elé, és beszélni kezdett, de a terem annyira visszhangzott, hogy egy árva szót sem értettem belőle. Ennyi erővel akár gargarizálhatott volna.

Valaki megragadta a vállamat.

– Te meg mit keresel itt?

Ő volt az. A vörös hajú rémálmom.

– Rachel Elisabeth Dare – ejtettem ki a nevét.

Úgy nézett rám, mintha nem értené, hogyan merészelek emlékezni a nevére.

– Üdv, Percy Akárki! Nem jegyeztem meg a neved decemberben, amikor megpróbáltál megölni.

– Nézd, én nem akartalak, és nem tudtam... De mit keresel te itt?

– Ugyanazt, mint te. A tájékoztatóra jöttem.

– New Yorkban laksz?

– Miért? Azt hitted, hogy a Hoover-gátnál?

Ráhibázott. Tényleg azt hittem. Amikor rágondoltam (de ne hogy azt higgyétek, hogy sokszor fordult elő, csak néha eszembe jutott, rendben?), mindig úgy gondoltam rá, mint a lányra, aki a Hoover-gátnál lakik. Jó, ha tíz másodpercet töltöttünk együtt. Igaz, hogy ez a néhány másodperc elég sűrű volt: megpróbáltam lekaszabolni a kardommal, aztán megmentette az életemet, majd tovább kellett menekülöm, mert egy csapat természetfölötti gyilkológép üldözött. Tudjátok, milyenek ezek a véletlen találkozások!

A hátunk mögül suttogva ránk szólt egy srác:

– Fogjátok be! A pomponlányok beszélnek!

– Sziasztok, srácok! – csacsogta a mikrofonba az egyikük. A bejáratnál látott szőke volt. – Tamminek hívnak. Ez itt mellettem, Kelli.

Kelli cigánykerekezett egyet.

Rachel feljajdult mellettem, mintha valaki megszúrta volna egy gombostűvel. Néhányan ránéztek, és vihorászni kezdtek, de Rachel rémült arccal továbbra is a pomponlányra meredt. Tamminak nem tűnt fel, milyen hatást tett Rachelre, mert tovább csacsogott arról, milyen nagyszerű mulatságokban lehet része náluk a gólyáknak.

– Futás! Most! – suttogta Rachel.

– Miért?

Rachel nem kezdett magyarázkodásba. Átfurakodott a lelátó széléig, nem érdekelték a szemöldöküket ráncoló tanárok, sem a morgó kölykök, akiknek a lábára taposott.

Haboztam. Tammi arról beszélt, hogy hamarosan kis csoportokra bontva megnézhetjük a termeket. Kelli a szemembe nézett, és gonoszul elmosolyodott, mintha kíváncsi lenne, mit szólok ehhez az új fejleményhez. Rosszul vette volna ki magát, ha lelépek. Paul Felfújt lent állt a többi tanárral, és nem tudta volna elképzelni, mi ütött belém.

Aztán Rachel Elisabeth Dare különleges képességére gondoltam, amiről tavaly télen adott számot a Hoover-gátnál, amikor a biztonsági őrök csapatáról rögtön megmondta, hogy nem őrök, de még csak nem is emberek. A szívem kalapálni kezdett, felálltam, és kifurakodtam a nyomában a teremből.

A zenekari teremben találtam rá, az ütős szekcióban egy nagydob mögé rejtőzött.

– Gyere ide, és lapulj a dobok mögé! – mondta.

Neveléségesnek tűnt a bongó dobok mögött bujkálni, de mellé kuporodtam.

– Követtek? – kérdezte.

– A pomponlányok?

Idegesen bólintott.

– Nem hiszem. Kik ezek? Láttál valamit?

Zöld szemében rémület izzott. Az arcán a szeplők a csillagképekre emlékeztettek. Barna pólójáról leolvastam a feliratot: HARVARD MŰVÉSZETI KAR.

– Úgy sem... úgy sem hinnél nekem.

– Dehogynem. Tudom, hogy átlátsz a ködön.

– A micsodán?!

– A ködön. A Köd olyan, mint egy fátyol, elrejtí a dolgok valódi arcát. Akadnak olyan halandók, akik átlátnak rajta. Mint például te is.

Gyanakodva mért végig.

– A Hoover-gátnál is így hívtál. Halandónak. Mintha te nem az lennél.

Úgy éreztem magam, mint egy dob, amire alaposan rásóztak. Most mihez kezdjek? Nem tudtam még soha rendesen elmagyarázni. Talán jobb, ha meg sem próbálok.

– Te tudod, hogy mik ezek a szörnyű dolgok, amiket látok. Mond el nekem is! – kérlelt.

– Figyelj, ez nagyon furcsán fog hangzani. Tudsz valamit a görög mitológiáról?

– A Minótaurosra gondolsz, meg a Hidrára?

– Igen, de légy szíves, ne mond ki ezeket a neveket, ha a környéken vagyok, rendben?

– Meg a fúriák, meg a szirének, meg a... – lendült bele a felsorolásba.

– Elég! – gyorsan körbepislantottam, mert biztosra vettem, hogy a hangszerek mögül menten vérszomjas szörnyek vetik ránk magukat Rachelnek köszönhetően, de nem lett társaságunk. A folyosó felől gyerekek zsibongása hallatszott, akiket csoportokra osztva vezettek körbe az iskolában. Nem volt sok időnk a beszélgetésre.

– Ezek a szörnyek, ahogy a görög istenek is, mind valóságosak!

– Tudtam!

Jobban éreztem volna magam, ha Rachel hazugsággal vádol, de úgy nézett rám, mint akit most erősítettem meg a legszörnyűbb gyanújában.

– El sem tudod képzelni, milyen rossz volt. Éveken át attól féltem, hogy dilis vagyok. Senkinek nem beszélhettem róla. Nem tudtam, hogy... De várjunk csak! Te ki vagy? Úgy értem, *valójában*.

– Nem vagyok szörny.

– Ennyit én is tudok. Észrevettem volna, ha az vagy. Te úgy nézel ki, mint... te. De nem ember vagy, ugye?

Nagyot nyeltem. Bár három évem volt rá, hogy megszokjam, ki vagyok, halandóval még nem beszéltem erről, az anyámat leszámítva, de ő előbb tudott róla, mint én. Nem tudom, honnan vettem a bátorságot, de kinyögtem.

– Félvér vagyok. Csak félig ember.

– És félig meg micsoda?

Tammi és Kelli abban a pillanatban lépett be a terembe, és becsapták maguk mögött az ajtót.

– Szóval itt vagy, Percy Jackson! – mondta Tammi. – Ideje, hogy tartsunk neked egy kis tájékoztatót!

– Rémisztőek! – kapkodott levegő után Rachel.

Tammi és Kelli a szurkolólányok bíbor- és fehér színű egyenruháját viselte, kezükben pomponokat tartottak.

– Hogy néznek ki? – kérdeztem Rachelt, aki túlságosan meg volt döbbenve ahhoz, hogy válaszolni tudjon.

– Felejtsd el a kislányt! – villantotta rám ragyogó mosolyát Tammi, és elindult felénk. Kelli az ajtónál maradt, és elállta az utunkat.

Csapdában voltunk. Tudtam, hogy csak harc árán szabadulhatunk, de Tammi mosolya teljesen elszedített. Csak azokra a gyönyörű, kék szemekre tudtam gondolni, és a vállára omló fűrtökre...

– Percy – figyelmeztetett Rachel.

Valami nagyon butát válaszoltam, valami olyat, hogy: „He?”

Tammi egyre közelebb ért, előrenyújtotta pomponjait.

– Percy! – hallottam Rachel hangját valahonnan nagyon távolról. – Térj magadhoz!

Minden akaraterőmre szükség volt, hogy végül előkotorjam a zsebemből Árapályt, és lecsavarjam a kupakját. A tollam egyméteres bronzkarddá változott, és aranyfényben derengett. Tammi mosolya grimasszá torzult:

– Ugyan már, erre igazán semmi szükség! Mit szólnál inkább egy mézédés csókhoz?

Rózsa- és ázottállatszőr-szaga volt – furcsa kombináció, de teljesen elbódított.

Rachel a karomba csípett:

– Nem látod, hogy meg akar harapni! Vigyázz!

– Csak féltékeny a kicsike – mondta Tammi, aztán Kellire nézett, aki még mindig az ajtó előtt állt, és éhesen nyalogatta a száját:

– Megengedi, úrnőm?

– Csak tessék! Jól csinálod, Tammi.

Tammi újabb lépést tett felém, de megállítottam a kardom hegyével.

– Vissza!

Tammi rám vicsorgott:

– Gólya! – mondta undorral. – Ez a *mi* iskolánk, félvér! Abból táplálkozunk, akit megkívánunk.

Hirtelen megváltozott. Arcából kifutott a vér. A karjából is. Olyan fehér lett a bőre, mint a kréta, a szeme vörösen égett. Fogai agyarrá nőttek.

– Egy vá-vámpír! – dadogtam. Aztán észrevettem a lábát. A szoknya alatt az egyik lába barna volt, és szőrös, ráadásul patában végződött. A másiknak emberláb formája volt, de bronzból öntötték. – Egy vámpír, akinek a lába...

– Hagyjuk a lábamat! Udvariatlanság felemlegetni a másik testi hibáját.

Tovább közelített felemás lábán. A pomponjait leszámítva elég bizarr látványt nyújtott, de valahogy nem tudtam nevetni rajta – addig nem, amíg ilyen vörös szempárral és hegyes tépőfogakkal néztem szembe.

– Vámpírnak neveztél? – kacagott fel Kelli. – Az csak egy ostoba legenda, aminek mi szolgálunk alapul. Mi vagyunk az empuszák, Hekaté szolgálói!

– Mmm – lépett egészen közel Tammi. – Fekete mágia keltett bennünket életre, és formázott meg állatból, bronzból és szellemekből! Fiatalemberek véréen élünk. Na, mi lesz azzal a csókkal?

Kivillantott tépőfoga láttán sóbálvánnyá dermedtem. Még szerencse, hogy Rachel egy pergődobbal megcélozta az empusza fejét.

A démon sziszegve ütötte el a felé repülő hangszert, amely végiggurult a zenekari állványok közt, majd dőngve nekipattant egy nagydobnak. Rachel ezután egy xilofont vágott hozzá, de a szörny azt is elhárította.

– Nem szoktam lányokkal csókolózni, de a te kedvedért, halandócskám, most az egyszer kivételt teszek. Túl jól célzol.

Azzal Rachelre vetette magát.

– Ne! – kiáltottam, és felé suhintottam a kardommal. Megpróbált elhajolni előle, de pengém felhasította a pomponruháját. Szörnyű halálsikolyt hallatott, majd egy porfelhő kíséretében megsemmisült.

Rachel köhögni kezdett. Úgy nézett ki, mintha egy zacskó lisztet öntöttek volna a fejére.

– Fúj!

– Nem én voltam, hanem a szörny! Bocs – védekeztem.

– Megölted a tanítványomat! – visította Kelli. – Na megállj csak, most aztán ízelítőt kapsz az iskola szellemiségéből, félvér!

Ő is átváltozott. Göndör fürtjei siftergő lángokká váltak, a szeme vörös lett, és hosszú tépőfogakat növesztve elindult felém. A zenekari terem padlóján sántikálva koppantak felemás lábai.

– Én vagyok az empuszák nagy öregje! – morogta. – Egyetlen hős sem tudott elbánni velem sok ezer év óta.

– Valóban? Akkor már lejárt a szavatosságod!

Kelli sokkal gyorsabb volt Tamminál. Az első ütésem elől ügyesen elugrott, és a rezes szekcióról nagy csörömpölés közepette lesodort egy sor trombitát. Rachel elmenekült az útjából. Testemmel védtem a lányt az empuszától. Kelli körbejárt bennünket. Tekintete a kardomra siklott.

– Milyen csinos kis penge. Kár, hogy közénk áll – mondta.

Sziluettje villogni kezdett: hol démonnak látszott, hol csinos pomponlánynak. Megpróbáltam koncentrálni, de nagyon zavart folyamatos alakváltása.

– Szegény fiúcska! – kacagott fel Kelli. – Ugye még foglalmad sincs arról, mi minden fog történni? A drágalátos táborod hamarosan a lángok martaléka lesz, és a barátaid az idő urának

rabszolgái. Nem tehetsz semmit ellene. Akkor lennék a legkegyesebb hozzád, ha elvenném az életed, hogy ne kelljen végignézned.

Hangokat hallottam a folyosó felől. Egy csapat leendő gólya közeledett, a vezetőjük éppen a szekrényzárakról beszélt nekik.

Az empusza szeme felszikrázott.

– Nagyszerű! Hamarosan vendégeink érkeznek.

Felkapott egy tubát, és felénk hajította. Rachellel elhajoltunk előle. A tuba elszállt a fejünk fölött, és csörömpölve kitorpte az ablaküveget.

A folyosó elcsendesedett.

– Percy! – kiáltotta Kelli tettetett rémülettel. – Miért dobtad ki a tubát az ablakon?

Hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak. Kelli egy kottatartó állvánnyal lesöpört egy sor klarinétot és furulyát. Székek borultak, mindenféle hangszerek potyogtak a padlóra.

– Hagyd abba! – kiáltottam, amikor a folyosó felől dobogó lábak zaja ütötte meg a fületem.

– Itt az ideje, hogy üdvözljem a látogatóinkat – vicsorgott rám Kelli, és az ajtó felé rohant. Árapállyal a kezemben Kelli után vetetem magam. Nem engedhettem, hogy a halandóknak baja essék.

– Percy, ne! – kiáltott utánam Rachel. De csak akkor jöttem rá, mire készül Kelli, amikor már késő volt.

Kelli kinyitotta az ajtót. Paul Felfújt és a gólyák visszahőköltek. Pont ekkor emeltem fel a kardomat.

Az empusza felém fordult, nagyon jól játszott a ártatlan, esdeklő áldozatot:

– Kérlek, kegyelmezz! – rimánkodott.

De nem tudtam megállítani a kardomat, vitte a lendület.

Mielőtt a mennyei bronz hozzáérhetett volna, Kelli felrobbant, mint egy Molotov-koktél. Mindent lángok borítottak. Még nem láttam szörnyet, amelyik ilyesmire képes lett volna, de nem volt

időm meglepődni. A terembe hátráltam, amikor a lángok az ajtó felé csaptak.

– Percy! – nézett rám döbbenten Paul Felfújta a lángokon keresztül. – Mit tettél?!

A gyerekek sikoltozva elrohantak. A tűzjelző vijjogni kezdett. Az oltóberendezések vizet spricceltek a fejünkre.

A nagy felfordulásban Rachel megrángatta a ruhámat:

– Ki kell jutnod innen!

Igaza volt. Az iskola lángokban állt, és én tehettem róla. A halandók nem látnak át a ködön. Ők annyit láttak az egészből, hogy rátámadtam egy védtelen pomponlányra egy csapat gyerek előtt. Ebből nem fogom tudni kimagyarázni magam. Hátat fordítottam Paulnak, és a kitört ablak felé sprinteltem.

Kirohantam a sikátorból a Keleti 81. utcára, ahol Annabethbe ütköztem.

– Hová sietsz?! Mozijegyed van?! – viccelődött, amikor elkapta a vállamat, nehogy elvágódjak. – Nézz a lábad elé, Hínáragyú!

Egy tört másodpercig úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben van. Annabeth jókedvű volt, farmert, narancssárga tábori pólót és agyaggyöngy nyakláncot viselt. Szőke haját lófarokba kötötte, szürke szeme csillogott. A délutáni filmre igyekezett, amit együtt szerettünk volna megnézni.

Ám ekkor Rachel Elisabeth Dare szörnyortól fehérleő arccal előbukkant a mellékutcából, és felkiáltott:

– Percy! Várj!

Annabeth arcáról eltűnt a mosoly. Először rám, aztán az iskolára nézett. Mintha csak ekkor tűnt volna fel neki a tűzjelzők vijjogása és a feketén gomolygó füst.

Összehúzott szemöldökkel nézett rám.

– Már megint mibe keveredtél?! És ez ki a csoda?

– Ó, bocs! Rachel, Annabeth. Annabeth, Rachel. Egy barátom.

Vagy legalábbis azt hiszem.

Nem tudtam, mi másnak nevezhetném Rachelt. Jó, tudom, alig ismertem, de két közösen átvészelt életveszélyes kaland után egyszerűen nem hívhattam másnak.

– Szia! – köszönt Rachel, aztán felém fordult. – Hatalmas bajban vagy. És még mindig tartozol nekem egy magyarázattal.

Az FDR Drive felől rendőrautók szirénája hallatszott.

– Percy! – szólalt meg Annabeth halálos nyugalommal. – Menünk kell.

– Többet akarok tudni a félvérekről – kötötte az ebet a karóhoz Rachel. – Meg a szörnyekről, és az istenekről. – Elkapta a karomat, majd egy tartós filccel a tenyerembe írta a telefonszámát. – Hívj fel, hogy megmagyarázd! Megteszed, ugye? Ennyivel tartozol nekem. Most eredj!

– De...

– Én majd kivágom magam valahogy. Elmondom nekik, hogy nem a te hibád volt. Csak menj már!

Visszaszaladt az iskolába, és ott hagyott bennünket az utcán.

Annabeth rám bámult. Aztán megpördült, és ő is elindult.

– Hé! – kiabáltam a nyomában lihegve. – Találkoztam két empuszával – magyaráztam –, pomponlányalakot öltöttek, érted? És azt mondták, hogy a tábor a lángok martaléka lesz, és...

– Képes voltál egy halandóval a félvérekről beszélni? – kérdezte.

– Átlát a ködön. Előbb látta meg a szörnyeket, mint én.

– És te elmondtad neki az igazat.

– A Hoover-gátnál futottunk össze először, és most felismert, így...

- Szóval már találkoztál vele azelőtt is?
- Ööö... tavaly télen. De voltaképpen alig ismerem.
- Csinos lány.
- Ne-ne-nekem fel sem tűnt – dadogtam.

Annabeth továbbnyargalt a York Avenue-n.

– Nyugi, elsimítom ezt a kis problémát! – ígértem neki, csak hogy témát váltsunk. – Minden rendben lesz a suliban!

Annabeth rám sem hederített.

– A délutáni mozizásnak lőttek. A rendőrség tűvé fogja tenni utánad a várost. Valahogy ki kell juttatni téged.

A Goode gimnázium felől sötét füstfelhők bodorodtak az égre, és úgy tűnt, hogy a füstoszlopból egy vörös szemű lánydémon arca nevet le rám.

A drágalátos táborod a lángok martaléka lesz – jósolta Kelli. – És a barátaid az idő urának rabszolgái.

– Azt hiszem, igazad van – ismertem be elszorult szívvel. – El kell jutnunk a Félvér Táborba. Most.

2. AZ ALVILÁGI TELEFONBETYÁR

Semmi sem vág tönkre úgy egy kellemesnek indult délelőttöt, mint egy hosszú taxiút egy dühös lánnyal.

Megpróbáltam beszélgetni Annabethszel, de továbbra is úgy viselkedett, mintha leütöttem volna a nagymamáját. Csak annyit tudtam kiszedni belőle, hogy egy szörnyfertőzött San Franciscó-i tavasz van a háta mögött, és hogy karácsony óta kétszer járta meg a tábort, de nem mondta el, miért (ez egy kicsit meglepett, igazán szólhatott volna, hogy New Yorkba jön); végül megtudtam, hogy Nico di Angelo tartózkodási helye továbbra is ismeretlen (hosszú történet).

– Hallottál valamit Luke-ról?

Megrázta a fejét. Annabeth számára ez kényes téma volt. Régebben csodálta a fiút, aki mielőtt elárult volna minket, hogy a titánisten, Kronosz szolgálatába álljon, a Hermész-csapat vezetője volt. Annabeth be nem vallotta volna, de én tudtam, hogy a szíve mélyén még mindig szereti. Amikor a múlt télen a Tamalpais-hegyen megküzdöttünk vele, a fiú lezuhant egy húszméteres szakadékba, de csodával határos módon túlélte. Ha jól sejtettem, Luke jelenleg is a tengert járja szörnyfertőzött hajójával, arra várva, hogy feldarabolt ura, Kronosz egy aranyszarkofágban, mint egy kirakós játék, lassan összeálljon, és elég erős legyen Olimposz isteneinek lerohanásához. Mi, félistenek ezt hívjuk „problémának”.

– A Tam-hegyen még mindig hemzsegnak a szörnyek. A közelebe sem merek menni – mondta Annabeth. – De kétlem, hogy Luke odafent lenne. Arról tudnék.

Ettől a hírtől nem lett jobb kedvem.

– Tudsz valamit Groverről?

– A táborban van. Holnap találkozunk vele.

– Hogy áll a srác? Úgy értem, a Nagy Pán keresésével.

Annabeth a nyakláncát birizgálta, mint mindig, ha aggódott.

– Majd meglátod – válaszolta kurtán.

Brooklynon áthaladva kölcsönkértem Annabeth telefonját, hogy felhívjam anyámat. Mi, félvérek, ha tehetjük, nem használunk mobilt. Ennyi erővel lengethetnénk egy „Hahó, szörnyek, itt vagyok, egyetek meg!” feliratú zászlót is. De most úgy éreztem, muszáj telefonálnom. Hagytam egy üzenetet az otthoni rögzítőkön, próbáltam megmagyarázni anyámnak a suliban történeteket. Nem biztos, hogy sikerült. Elmondtam, hogy jól vagyok, nem kell aggódnia, és hogy a táborban maradok, amíg a botrány el nem ül. Továbbá mondja meg Paul Felfújtnak, hogy nagyon sajnálom a történeteket.

Némán autóztunk tovább. A város eltűnt mögöttünk, és már Long Island északi részén suhantunk végig a sztrádán. Gyümölcsöskertek, szőlőültetvények és zöldségesstandok mellett húztunk el.

A telefonszámra néztem, amit Rachel Elisabeth Dare írt a kezemre. Tudom, hogy örültség, de erős késztetést éreztem rá, hogy felhívjam. Talán ő segíthetne kideríteni, mire célzott az empusza, amikor a tábor felégetéséről és a barátaim rabszolgasorba hajtásáról beszélt. És miért változott Kelli Molotov-koktéllá?

Tudtam, hogy a szörnyek csak átmenetileg hálnak meg. Hetek, hónapok, vagy talán évek múlva Kelli újjáéled majd az Alvilágban kavargó ősi gonoszszágból. Ráadásul a szörnyek általában

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nem adják ilyen könnyen a bőrüket. Lehet, hogy Kelli el sem pusztult.

A taxi elérte a 25-ös utat. Fák között haladtunk tovább az Északi parton, amíg balról fel nem tűntek a hegyszirtek. Annabeth a Félvér-hegy lábánál futó, 3.141-es földútra irányította a taxist.

A taxis a homlokát ráncolta.

– Biztos, hogy itt akartok kiszállni a semmi közepén?

– Igen, itt tegyen ki, kérem – nyújtott át egy köteget a halandók pénzéből a taxisnak, elejét véve ezzel a további vitának.

Annabethszel felkaptattunk a hegytetőre. A fiatal őrzősárkány éppen a fenyő köré tekeredve szundikált, de érkezésünkre felemelte a rezes fejét, és hagyta, hogy Annabeth megvakargassa az állát.

Az orrából sípolva távozott a gőz, mint egy teavízforralóból, a két szeme meg fennakadt a gyönyörtől.

– Hé, Péleusz! – köszöntötte Annabeth. – Minden rendben van?

Amikor utoljára láttam a sárkányt, még két méter sem volt, azóta a duplájára nőtt, és legalább olyan vastag lett, mint a fa, ami köré tekeredett.

Feje fölött, a fenyő alsó ágán lógott a csillogó aranygyapjú, amely varázserejével védte a táborat a betolakodóktól. A sárkány nyugodtan viselkedett, mint általában, ha minden rendben van, és a Félvér Tábor is békésnek tűnt: a zöld mezők és erdők között görög házak fehérlettek. A négyemeletes farmház, amelyet mi Nagy Háznak neveztünk, büszkén trónolt az eperföld felől szálló ködgomolyban. Északon a Long Island-szoros szikrázott a napsütésben.

És mégis... Valami nem stimmelt. Feszültség vibrált a levegőben, mintha a hegy visszafojtott lélegzettel várná, hogy valami rossz kezdetét vegye.

Lesétáltunk a völgybe, ahol a nyári szezon már javában tartott. A táborozók már a múlt pénteken megérkeztek, én késtem egyedül. Az eperföldön szatírok játszottak pánsípjaikon, hogy erdei